

Sygn. akt II PSK 65/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko V. sp. z o.o. w L.

o ryczałty za nocleg i inne świadczenia związane z podróżą służbową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 stycznia 2023 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt VII Pa 85/21, VII Pz 23/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów
postępowania kasacyjnego w kwocie 1.350 (jeden tysiąc trzysta
pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 16 lipca 2015 r., VI P 118/15, Sąd Rejonowy w Poznaniu w sprawie zasądził od spółki V. sp. z o.o. z siedzibą w L. na rzecz powoda T. S. kwotę 48.269,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu tytułem ryczałtów za noclegi (pkt 1) oraz kwotę 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2), zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 2.414 zł tytułem kosztów sądowych, od których zwolniony był powód (pkt 3), wyrokowi w punkcie 1 i 2 nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 4).

Rozpoznając sprawę po sprzeciwie, wyrokiem z dnia 4 lutego 2021 r., V P 6/18, Sąd Rejonowy w Poznaniu uchylił wyrok zaoczny z dnia 16 lipca 2015 r. (pkt 1); zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 45.773,13 zł tytułem ryczałtów za noclegi wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od wskazanych w wyroku kwot (pkt 2); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 3); zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.120,53 zł tytułem zwrotu wyegzekwowanego świadczenia, a w pozostałym zakresie oddalił wniosek pozwanej o zwrot wyegzekwowanego świadczenia (pkt 4); zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.280 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.250 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt 5); zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 6.842,36 zł tytułem kosztów sądowych, od których zwolniony był powód (pkt 6); wyrokowi w punkcie 2 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.406 zł (pkt 7).

Postanowieniem z dnia 25 maja 2021 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanej o uzupełnienie wyroku w punkcie 2 przez dodanie do istniejącej treści następującego zdania: "zaliczając na poczet zasądzzonego świadczenia wyegzekwowanego przez Komornika Sądowego od pozwanego w dniu 29 października 2015 r. świadczenia w kwocie 70.876,79 zł w całości" oraz w punkcie 5 przez dodanie do istniejącej treści następującego zdania: "zaliczając na poczet zasądzonych na rzecz powoda kosztów procesu kwotę 1.800 zł wyegzekwowaną przez Komornika Sądowego od pozwanego w dniu 29 października 2015 r."

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2021 r., VII Pa 85/21 i VII Pz 23/21, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił apelację pozwanego (pkt I.); uzupełnił punkt 2 i 5 zaskarżonego wyroku, ustalając, że zasądzone tam kwoty zostały zapłacone w drodze egzekucji sądowej na podstawie uchylonego w punkcie 1 wyroku zaocznego (pkt II.); zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym (pkt III.) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwany pracodawca zarzucił naruszenie: 1) art. 77⁵ § 1 w związku z § 2 i 5 k.p. w związku z art. 2 pkt 7 i art. 4

ustawy o czasie pracy kierowców oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju i § 8 ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej; 2) art. 9 § 1 k.p. w związku z Systemem Wynagradzania Kierowców z 2008 r. obowiązującym u pozwanego i w związku z art. 77⁵ § 3 k.p.; 3) art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz w związku z § 1 Systemu Wynagradzania Kierowców z 2008 r. i w związku z art. 9 k.p.; 4) art. 77⁵ § 3, § 4, § 5 k.p. w związku z § 9 ust. 1 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz § 8 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w zw. z art. § 2 k.p.; 5) art. 77² § 5 w związku z art. 241¹³ § 2 oraz art. 42 k.p.; 6) art. 8 k.p.; 7) art. 235² § 1 pkt 5 w związku z art. 227, art. 278 § 1 oraz z art. 286 k.p.c.; 8) art. 231 k.p.c.; 9) art. 229 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący pracodawca uzasadnił potrzebą wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczących: a) art. 77⁵ § 1, § 3 § 4 i § 5 k.p. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz w związku z § 16 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery

budżetowej z tytułu podróży służbowej w związku z art. 2 pkt 7 i art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców; b) art. 77² § 5 w związku z art. 241¹³ § 2 oraz art. 42 k.p.

Pozwany pracodawca wywiódł, że konieczność wykładni przepisów wskazanych w pkt a) wynika z niejednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego, który w niektórych orzeczeniach dopuszcza możliwość kompensowania kosztów noclegu kierowcy w transporcie międzynarodowym kwotą jednego świadczenia - bez względu na jego nazewnictwo - zaś w innych przyjmuje, że jeżeli w regulacjach zakładowych wewnętrznych widnieje zapis dotyczący "diet" to nie można traktować, aby w tym pojęciu zawarte były inne należności z tytułu wydatków związanych z podróżą służbową kierowcy. Natomiast w kwestii przepisów zawartych w pkt b) istnieje rozbieżność w orzecznictwie co do tego, czy korekta poszczególnych składników wchodzących w skład należności z tytułu podróży służbowej (zachowując ich dolne granice i nadal wypłacając uzgodnione kwoty) rodzi powinność dokonania wypowiedzenia zmieniającego.

Pozwany wskazał ponadto na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej polegającą na wydaniu zaskarżonego wyroku z rażącym naruszeniem art. 77⁵ § 1, § 3, § 4 i § 5 k.p. w związku z § 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju i § 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej ma obszarze kraju oraz z art. 77⁵ § 2 k.p. i z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W ocenie skarżącego Sąd Okręgowy zastosował przepisy nieadekwatne dla stosunku pracy kierowców realizujących przewozy międzynarodowe, a właściwe dla pracowników tzw. budżetowych, pomimo obowiązywania u pozwanego Systemu Wynagradzania Kierowców z roku 2008.

Mając powyższe na uwadze, skarżący pracodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 25 listopada 2021 r. w części, to jest w pkt I i III oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi i o orzeczenie przy ponownym rozpoznaniu sprawy o zwrocie przez powoda na rzecz pozwanego wyegzekwowanego świadczenia w kwocie 61.726.06 zł (to jest kwoty 48.269,16 zł oraz kwoty 13.456.90 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 61.726,06 zł od dnia 30 października 2015 r. do dnia zapłaty (zgodnie z wnioskiem pozwanego z 6 czerwca 2017 r.), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, to jest w pkt I i pkt III oraz o jego zmianę przez uwzględnienie apelacji pozwanego w całości oraz orzeczenie o zwrocie przez powoda na rzecz pozwanego wyegzekwowanego świadczenia w kwocie 61.726.06 zł (to jest kwoty 48.269,16 zł oraz kwoty 13.456.90 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 61.726,06 zł od dnia 30 października 2015 r. do dnia zapłaty (zgodnie z wnioskiem pozwanego z 6 czerwca 2017 r.) oraz o zasądzenie od powoda na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o oddalenie skargi oraz o zasądzenie od pozwanego pracodawcy (spółki) na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego (w tym kosztów zastępstwa procesowego) według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej wykładni albo wywołują wątpliwości interpretacyjne, rozstrzygnięciem

istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Wymagania konstrukcyjne skargi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c., nakładając na skarżącego między innymi obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu bada tylko powołane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r.,

II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepublikowane; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, to jest bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11 oraz z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11,

niepublikowane). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W rozpoznawanej sprawie w pierwszej kolejności należy zauważyć, że w uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania obarczone jest błędem logicznym, bowiem strona skarżąca w kontekście tych samych przepisów, co do których formułuje istotne zagadnienia prawne i tezę o konieczności dokonania ich wykładni z uwagi na poważne wątpliwości, podnosi również zarzut oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, co wzajemnie się wyklucza. Skoro określone przepisy wywołują poważne wątpliwości, które wymagają wykładni Sądu Najwyższego dla ich rozstrzygnięcia, to Sądy orzekające nie mogły ich w sposób oczywisty, rażąco naruszyć. Coś co jest wątpliwe nie może być zarazem oczywiste. Kierując się rozważaniami dokonanymi powyżej, stwierdzić trzeba, że skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odnosząc się do prezentowanej przez skarżącego potrzeby wykładni przepisów prawnych należy zauważyć, że wykładnia taka jest już wynikiem długotrwałej ewolucji orzecznictwa w tym przedmiocie (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14, OSNP 2014 nr 12, poz. 164; LEX/el. 2015, z glosą M. Miąsko; Kwartalnik KSSiP 2015 nr 3, s. 125, z glosą M. Nabielec; OSP 2016 nr 5, poz. 49, z glosą M. Skąpskiego; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15, OTK-A 2016, poz. 93; LEX/el. 2017, z glosą M. Miąsko oraz uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2017 r., III PZP 2/17, OSNP 2018 nr 3, poz. 28). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie przyjmowano, że koszty noclegu kierowcy w transporcie międzynarodowym może kompensować kwota

jednego świadczenia (nazywanego nawet "dieta"), uzgodniona przez pracownika i pracodawcę z uwzględnieniem postanowień regulaminu wynagradzania w sprawie diet (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 sierpnia 2015 r., II PK 241/14, OSNP 2017 nr 7, poz. 80; z dnia 15 września 2015 r., II PK 248/14, LEX nr 1816556; z dnia 17 listopada 2016 r., II PK 227/15, LEX nr 2180093; z dnia 28 marca 2017 r., II PK 28/16, LEX nr 2323651; z dnia 29 lipca 2020 r., I PK 48/19, LEX nr 3053509). Jednocześnie w judykaturze podkreśla się, że jeżeli pracodawca nie ustali wysokości ryczału, albo wyraźnie i jednoznacznie wykluczy jego wypłatę, wówczas przed pracownikiem otwiera się droga dochodzenia ryczału za nocleg w wysokości wynikającej z rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ k.p. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2020 r., II PK 105/19, LEX nr 3159561).

Powyższe znalazło potwierdzenie w wykładni przyjętej przez Sądy orzekające w niniejszej sprawie. Z ustaleń dokonanych przez Sądy obu instancji wynika bowiem, że skarżący nie uregulował zwrotu kosztów podróży w obowiązującym u niego systemie wynagradzania, przewidując jedynie dietę przysługującą pracownikom. Sąd drugiej instancji odwołał się ponadto do zmiany § 3 systemu wynagradzania kierowców obowiązującego u pozwanego pracodawcy, dochodząc do wniosku, że wprowadzenie dodatku do diety nie zmieniło tego stanu rzeczy, a skarżący nie zdołał udowodnić, aby "dieta" faktycznie miała na celu pokrycie wszystkich należności z tytułu podróży służbowych. Ustalenia te doprowadziły Sąd drugiej instancji do wniosku, że ryczałt za noclegi powinien przysługiwać powodowi w oparciu o rozporządzenia wykonawcze.

Wymaga także podkreślenia, że zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić owe ustalenia oraz poprzedzającą je ocenę dowodów.

Należy zauważyć, że aktualne stanowisko Sądu Najwyższego w kwestii ryczału za noclegi kierowców odbywających podróże służbową można sprowadzić do następujących tez: 1) po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15, przepis art. 77⁵ k.p. nadal ma odpowiednie

zastosowanie do czasu pracy kierowców zatrudnionych w transporcie międzynarodowym; 2) brak uregulowania kwestii rozliczania kosztów noclegu w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę powoduje konieczność sięgnięcia do tego przepisu, a za jego pośrednictwem do rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.; 3) zawarcie w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę postanowienia, że pracownikowi (kierowcy) nie przysługuje ryczałt za nocleg, gdy miał możliwość nocowania w przystosowanej do tego kabinie pojazdu, oznacza brak regulacji kwestii rozliczenia kosztów noclegu pracownika w podróży służbowej, co pozwala na zastosowanie przepisów rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.; 4) sam nocleg w kabinie pojazdu, nawet o podwyższonym standardzie, nie niweczy zasadności żądania zasądzenia ryczałtów w związku z podróżą służbową; 5) ryczałt określony w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę może być niższy od ustalonego w przepisach wykonawczych, powinien być jednak tak ukształtowany, aby dawał rzeczywistą, a nie iluzoryczną możliwość zrealizowania tej potrzeby (wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 2018 r., I PK 145/17, LEX nr 2573019 oraz postanowienia z 14 stycznia 2021 r., I PSK 9/21, LEX nr 3106010 i z 7 grudnia 2022 r., I PSK 18/22, niepublikowane).

Dokonane przez Sąd odwoławczy w rozpoznawanej sprawie ustalenia oraz przyjęta przez ten Sąd wykładnia nie pozwalają także na uznanie, że dopuszczono się elementarnych naruszeń w procesie stosowania prawa, co dawałoby podstawę do przyjęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że strona skarżąca nie zdołała wykazać, że istnieje potrzeba merytorycznego rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.